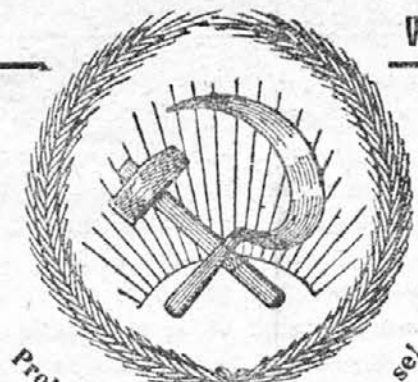
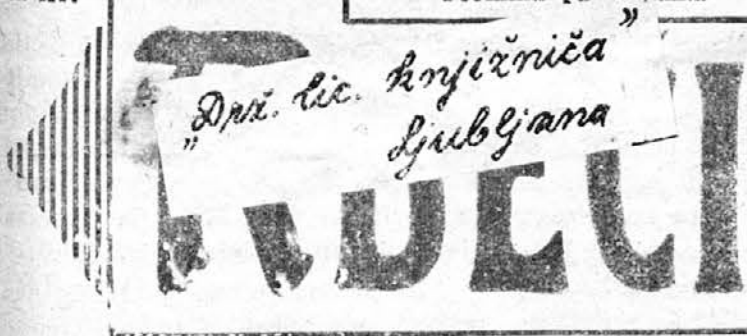

PRAPOR

Izhaja vsako sredo in soboto.

Uredništvo in uprava lista je v Ljubljani, Krekov trg št. 10.

„RDECI PRAPOR“ velja v Jugoslaviji mesečno 8 K; v zasedenem ozemlju (Primorju) četrtletno 9 lir, v Avstriji, Češkoslovaški, Madžarski in Nemčiji četrtletno 36 Jgs. K; v Ameriki polletno 1 dolar.

GLASILO KOMUNISTIČNE STRANKE JUGOSLAVIJE.

Štajerskemu revolucionarnemu proletarijatu.

Mariborski proletarijat je stopil v stik s štajerskim komunističnim proletarijatom, da doseže v štajerskem volilnem okrožju enoten nastop pri volitvah. Na drugem mestu objavljamo odnosno resolucijo mariborske socialistične leve.

Opozarjamo vse one organizacije, ki so včlanjene v J. S. D. S. in se postavijo na načela mariborske resolucije, objavljene v tej številki »Rdečega Prapora«, da se po svojih delegatih udeležijo skupne konference štajerskega proletarijata v Trbovljah dne 1. nov. t. l.

Informacije se dobi pri sodrugu Gmeinerju, bivšemu uredniku »Volksstimme« v Mariboru.

Pokrajinsko tajništvo K. S. J. v Ljubljani in Centralni volilni odbor K. S. J.

Mariborski proletarijat na razpotju.

Neverjetni policijski teror, ki je vladal in vlada v obmejnih krajih ni dopustil proletarijatu Štajerske toliko svobode, da bi se jasno izrazil za razredni boj. Vrhutega ima socialni šovinizem, ki je strup za delavske vrste, posebno mnogo uspeha v obmejnih krajih. Na to so računali Kristanovci in so se vrgli z vsemi močmi na Štajersko, češ tam je še rodovitno polje za naš sistem korupcije, oportunitizma in socialni patrijotizma. Ali je proletarijat na Štajerskem kmalo spregledal prepad, v katerega so ga hoteli zavesti socialni patrijotje - Kristanovci. Posebno je obsojal ostudno gonjo Kristanovcev proti komunistom, vedoč, da je v komunistični stranki organizirana ogromna večina proletarijata v državi.

Drugi kongres Kom. Internacionale.

Sklepno besedo dobi s. Bordiga. Soglasje njegovih naziranj o parlamentarizmu s sindikalisti je le slučajno.

Sodr. Buharin ugotavlja v svojem sklepem govoru, da so močne stranke vsepovsodi za parlamentarizem, slabe pa proti njemu.

Lenin ima torej prav, če trdi, da je slabost impulz za protiparlamentarizem. Boljševiki niso parlamenta od zunaj razgnali, temveč od znotraj. Liebknecht je klical s tribune državnega zbora k upor. Če parlament pokvari najboljše sodruge, se to dogaja tudi v strokovnih organizacijah in kljub temu morajo komunisti delovati v njih. Tudi v nezakonitih organizacijah so škodljivi vplivi in naj bi jih zaradi tega bojkotirali? Pozvati moramo vse sodruge, da gredo v meščanski parlamente z geslom: »Proč z meščanskimi parlamenti!«

Seja 3. avgusta.

Na seji tretjega avgusta referira

Posebno odkar so razpisane volitve, so Kristanovci poslali nebroj svojih agentov poučevati štajerski proletarijat o socialni patrijotizmu. Ti agenti so prihajali v organizacije in namesto, da bi vzgajali proletarijat v razredni zavednosti za razredni boj, so pridigovali proti komunizmu.

Razumljivo je, da se je proti taki »politiki« uprlo vse, kar je poštenega med štajerskim proletarijatom. 17. t. m. je bila konferenca mariborske okrožne organizacije. Prišlo je 70 delegatov od raznih krajevnih skupin in zaupništev. Resolucija leve, ki obsoja poskus kandidacije Kristanovcev — ministerjalcev na Štajerskem ter zahteva enoten nastop revolucionarnega socialističnega in komunističnega proletarijata v Štajerskem volilnem okrožju, je bila sprejeta z vsemi glasovi proti šestim znanim Kristanovcem.

Nato pa je vstal Kristanov eksponent in v imenu stranke zagrozil vsem, ki so glasovali za resolucijo, izključitev iz stranke. To njegovo grožnjo je potrdil tudi »Naprej« in pa »Volksstimme«, katero je prevzel neki Kristanovec, ter v njej oznanja krščanski socializem. Zaslužnega urednika »Volksstimme« sodruga Gmajnerja je namreč Kristanov eksponent kratko malo odstavil in spodil iz redakcije.

Na okrožni konferenci so bili izvoljeni 4 delegati sod. Favaj, predsednik okrožne organizacije, sodrug Gmajner bivši urednik, sodrug Nachtigal in pa sodr. Komavli, da se pogajajo s štajerskimi komunisti o enotnem nastopu pri volitvah. Resolucijo, ki se je sestavila, kot rezultat pogajanj, je enoglasno sprejel zaupniški sestanek mariborskega proletarijata, kjer je bilo navzočih okoli 130 zaupnikov.

Resolucija se glasi:

Mariborski strankin zbor je kategorično zahteval ujedinjenje proletarijata

v Sloveniji in enotno proletarsko fronto za celo državo. Zato je izbral poseben dvajsetčlanski odbor z nalogo, da udelevi to zahtevo. Mariborski proletarijat se je z vso revnostjo oprijel stremljenja, da se uresniči sklepi strankinega zbora, pod njegovim pritiskom je prišlo tudi dejansko v Ljubljani do sporazuma z zastopniki S. D. S. J. (K). Ta sporazum pa je brezobzirno pogazila neodgovorna in oblastna skupina ljudi v JSDS. Kljub temu mariborski proletarijat ni izvajal konsekvence, vztrajal je na svojem težavnem mestu radi velikega števila štajerskega proletarijata, organiziranega v JSDS. V okvirju stranke je nadaljeval svoj boj proti koruptivnim metodam oficijelnega in neoficijelnega vodstva stranke in proti pisanju osrednjega strankinega glasila.

Odkar se je pričela volilna borba, je počelo pošiljati vodstvo stranke v Maribor ljudi, ki so nastopali z neverjetno samolastnostjo. Razpustili so politični odbor okrožne organizacije in zaupniški zbor. V posebno žarki luči pa se je pokazala njihova samolastnost ob priliki zadnje konference delegatov mariborskega okrožja. Tu je eksponent desnice grozil ogromni večini delegatov, da bodo izključeni iz stranke in to samo radi tega, ker so zastopali resolucijo za enotno fronto štajerskega proletarijata pri volitvah. Ta grožnja se je tudi udelevala, izključitev je potrdilo osrednje glasilo stranke v Ljubljani in njeno nemško glasilo v Mariboru.

Tako so brezobzirno pogazili demokratsko načelo, ki mora vladati v vsaki proletarski stranki. Desnica je pokazala, da noče stranke, da hoče marveč imeti sekto. Sektanstvo pa je najbolj pogubonosno za proletarsko stranko.

Zato smatra levičar za svojo dolžnost, da se bori proti sektanstvu, proti samovoljnemu postopanju posameznih ljudi in proti koruptivnim metodam v

stranki, da se bori za ujedinjenje proletarijata v Sloveniji.

Predpogoj vsakega zdravega ujedinjenja kakor tudi zdravega razvoja proletarskega pokreta pa je boj oportunitizmu, reformizmu in socialni patrijotizmu. V današnji dobi imperijalizma smatra levičar nujnim, da proletarske stranke razkrinkajo meščansko demokracijo, pod katero se skriva diktatura buržoazije in da predočujejo širokim masam delavnega ljudstva, da je edini izhod iz teškega položaja v proletarski demokraciji. Levičar je tudi vedno in povsod obsojal vsako gornjo proti ruski revoluciji. Če imperijalizem zaduši sovjetsko Rusijo, grozi Evropi najstrašnejša reakcija. Že samo radi tega je dolžnost vsakega iskrenega socialista, da po svojih močeh brani in podpira rusko revolucijo.

V smislu gornjega izvajanja in po navodilih in sklepih zadnje okrožne konference smatra levičar, da je v življenskem interesu štajerskega proletarijata, ki je že itak v veliki meri oropan volilne pravice, da nastopi pri prihodnjih volitvah enotno in složno s štajerskim komunističnim proletarijatom.

Da se ustvari temelj za skupni nastop, se je vršila konferenca med zastopniki izvoljenimi na marib. okr. konferenci in med komunisti. Med obema skupinama je prišlo do naslednjega sporazuma.

Pri volitvah nastopi štajerski proletarijat enotno v smislu zgoraj navedenih načel, sestavi se enotna lista po načelu paritete s komunističnim nosilcem liste, neobveznosti kluba za levico, medsebojne pomoči in svobode pri agitaciji in medsebojne odkritosti. V svrhu konkretiziranja teh načel se levičar udeležuje konference v Trbovljah dne 1. nov. t. l.

Živela enotna fronta štajerskega revolucionarnega proletarijata!

sodr. Radek o vprašanju strokovnih organizacij. Govori najprej o odnosih, ki se morajo vzpostaviti med komunistično internacijo in strokovnimi organizacijami; ti odnosi so že po pomenu strokovnih organizacij kot organizacij delavnih množic že vnaprej določene. Radek pobija mnenje Roze Luksenburg, da so se strokovne organizacije preživele in kot dokaz navaja številke članov strokovnih zvez pred in po vojski. V Nemčiji sta bila pred vojsko dva milijona, po vojski jih je 8 milijonov, v Angliji 4 in 6 $\frac{1}{2}$ milijona, v Franciji 400.000 in 2 milijona, v Italiji 450.000 in 2 milijona, v Združenih državah severne Amerike je število narastlo na 4 milijone. So drugi ki zatrjujejo, da narastek strokovnih organizacij ni zdrav, prirodni narastek življenja zmožne organizacije množice, temveč bolezenska oteklina — rezultat nenormalnih socialnih razmer. To naziranje je napačno, izval ga je upor proti delovanju strokovne birokracije. V resnici dokazuje naraščanje

gibanja strokovnih organizacij, naraščanje organizacij delavskega razreda, ki obrazuje svoje bataljone in kolone. Življenske razmere delavcev, draginja, povečana umrljivost itd. zahtevajo te organizacije. Delavski razred instinktivno občuti nujnost poostrelega razrednega boja, išče si zato izhoda v strokovnih organizacijah. Proces kapitalističnega razpadanja nevzdržno napreduje. Naraščajoča brezposelnost, vedno odločnejše edinstvo delavcev bodo razrušili vse oportunistične iluzije. Sodrug Radek navaja številke cen življenskih potrebščin v Angliji, Nemčiji in Ameriki. — Te številke so tako visoke, da more le neznatni del prebivalstva živeti v razmerah, ki ne ogrožajo zdravja. Gospodarske krize so se komaj pričele in že je položaj delavnega razreda neznošen. Boj proletarijata bo ogorčen. Toda sedaj se ne bo šlo več — kakor je to bilo po večini v borbah strokovnih organizacij, — za zvišanje dnevnic. Naloge so se sedaj predrušile. Predvsem je nujno, da organizacije obsežejo vse

plasti delavcev in se množice manj kvalificiranih delavcev pridružijo k aktivnemu organiziranemu razredni boju. Ta cilj si morajo postaviti komunisti, ki delujejo v strokovnih organizacijah. Druga naloga komunistov v gibanju strokovnih organizacij je boj proti stari birokraciji v strokovnih zvezah, boj za obnovo in zrevočanje strokovnih organizacij. Tretja naloga je priprava zvez za bližnjo diktaturo proletarijata, za organizacijo svetovnega gospodarstva po proletarijatu na komunistični osnovi. Po vseh deželah se morajo v ta namen ustanoviti proizvodne zveze, razkol delavnih množic mora prestati s tem, da se te združijo po poklicih in cehih.

Sodrug Radek se odločno obrača proti sabotaži produkcijskih sredstev. V dobi razpada kapitalistične družbe in splošnega razdejanja je pričakovati, da po zmagi nad meščanstvom bo dedščina, ki bo pripadla proletarijatu, že tako zelo majhna. Brezmiselno in zločinsko bi bilo uničevati produkcijska sredstva, bilo bi kontrarevolucionarno.

Tako je dosežen enoten nastop štajerskega proletarijata. Vsi štajerski delavci in revni kmetje bodo 28. nov. oddali svoj glas za enotno kandidatno listo štajerskega proletarijata.

Živela sloga revolucionarnega ljudstva.

Mariborski dogodki in „Volksstimme“.

Socijalni demokratje izdajajo v Mariboru svoje nemško glasilo. List je doslej urejeval sodrug, ki je pisal v zmislu idej, ki jih je zastopala mariborska opozicija. Po zadnji konferenci pa se je vodstvo enostavno polastilo lista, postavila prejšnjega urednika na cesto in izdala list pod novim uredništvom. V uvodnem člaku zavzema novo uredništvo stališče napram zadnji konferenci.

Ne spuščamo se v kritiko izvajanj ljudij, ki v svoji demagogiji, nizkotni pisavi in denuncijanstvu prekašajo vse meščanske liste. Kos jim je še samo »Večerni list«. Ako se pečamo danes z njimi, storimo to le zato, da jih razkrinkamo pred širokimi masami.

V omenjenem članku trde med drugim, da je razlika med nami in njimi v tem, da smo mi komunisti pučisti in ekspoziture organizacij vnanjih dežel. Ker pa socijalni demokrati tega nočejo, zato je prišlo v Sloveniji do cepitve stranke.

Socijalni demokratje ponavljajo demagoško laž meščanskih listov, ki jo hočejo natveziti mariborskemu proletarijatu kot čisto resnico. Ne povedo pa, da je bil pravi vzrok cepitve kompromisna politika z meščanstvom, oportunitizem, reformizem in sabotaža ujedinjenja. Ne vedo, da so zabili poslednji klin med nami in njimi s svojo protirevolucionarno in izdajalsko gonjo proti železničarski stavki.

V omenjenem članku govore tudi o osebni gonji, ki se bo baje sedaj zopet pričela. Gospodje se naj pomirijo. Nismo hodili v visoko šolo »Naprejeve« pisave, v tem ste pač vi prekosili vse, kar smo sličnega kedaj čitali v Sloveniji. Pisati o vas — bilo bi škoda za papir. Sami ste se razgalili, sami ste pokazali svoje temne duše in značaje, ki ste jih dolga leta skrivali pod zaščito Dunaja. Danes stojite razgaljeni pred proletarijatom — poznajo vas že vsi, najbolje pa mi, ki smo delali z vami in imeli priliko pogledati v vaše duševno življenje.

Stojmo na straži!

Te dni je hotela vlada predložiti »Narodnemu Predstavništvu« uredbo o redu in delu. Vlada je hotela s tem činom uzakoniti sledeči atentat proti delavnim slojem te države: Vsem delavcem, uslužbencem in uradnikom v državnih podjetjih, železničarjem in poštarjem bi se sploh prepovedala pravica štrajka. Delavci pri elektrarnah, plinarnah, vodovodih in pekarijah bi morali naznaniti, da mislijo stopiti v stavko, petnajst dni vnaprej. Kdor bi postopal nasprotno, bi dobil dve leti ječe.

Na ta način bi hotela vlada onemogočiti boj strokovnih organizacij.

Vlada je tudi hotela prepovedati vsako ustmeno in pismeno propagando za preureditev današnjega državnega in družabnega reda.

S tem je vlada želela zatreti Komunistično Stranko, ki je edina nevarna vsem tatovom in roparjem ljudstva.

Iz strahu pred ogorčenimi delavskimi in kmečkimi masami, ki so pripravljene braniti svojo Komunistično Stranko do poslednje kaplje krvi, in ker se buržujski »poslanci« niso upali glasovati, boječ se obračuna pri volitvah, je vlada umaknila uredbo.

Vendar bodimo pozorni, sodrug delavci in kmetje! Vlada in reakcionarne stranke bodo še poskušale uveljaviti ta atentat na ljudske pravice, ki bi iz Jugoslavije napravil najbolj nazadnjaško državo na svetu.

Vsi, ki se pečajo s to mislijo, da izvedejo te reakcionarne nakane, naj vedo, da je delavsko in revno kmečko ljudstvo pripravljeno nastopiti proti tem nakanam s tako odločnostjo, da se bo tem gospodom vsa papirnata zgradba ukaz-zakonov sesula do tal.

Mezdno gibanje rudarjev.

Dne 20. t. m. se je vršila pri rudarskem glavarstvu v Ljubljani prva obravnava rudarskih zahtev, katera se je vsled trdovratnosti trboveljske premogokopne družbe razbila. Ravnatelj Skubic, zastopnik družbe, si je dovolil na podlagi napačnih, namenoma potvorenih števil dokazovati, da se je položaj rudarjev v splošnem od zadnje pogodbe v juniju t. l. pobiljšal.

Da bodo rudarji, pa tudi konsumenti in ostala javnost informirani, bodem na kratko poročal o poteku obravnave.

Obravnavo je vodil rudarski glavar inž. Strgar, navzoči so pa še bili od strani vlade predstojnik montanističnega urada inž. Pirnat, za soc. skrbstvo gosp. Šlibar. Družbo sta zastopala ravnatelj Skubic in Heinrich. Rudarji so bili zastopani po svojih organizacijah in sicer za Savez r. r.: sodruga Petakovič, Hlebec in 16 zaupnikov, za Unijo: Čobal in 4 zaupniki, za Jugosl. strok. zvezo: Cviki in 2 zaupnika, za Nar. socijalno zvezo: Vojska in 5 zaupnikov.

Že pred otvoritvijo obravnave so se navzoči razdelili v dve grupi. Na eni strani so bili zastopniki delavstva, na drugi pa trboveljska družba z zastopniki vlade in Čobalom, kateremu je ravnatelj Skubic razkazoval svoje papirje in mu najbrže dajal zadnja navodila.

Po otvoritvi obravnave je rudarski glavar omenjal razlike med zahtevami posameznih organizacij in opozarjal na to, da nobene zahteve ne navajajo utemeljitve razen zahtev Saveza r. r., kateri zahteva 134% povišanja dosedanjih plač. Zastopniki drugih organizacij so se takoj izjavili, da osvajajo zahteve Saveza; Čobal je sicer tudi predlagal, da naj se na prvem mestu obravnava o »komunističnih« zahtevah, pridržal si je pa pravico staviti »svoje predloge«.

Nato je dvorni svetnik Pirnat poročal o plačah rudarjev pri državnih rudnikih in konstatiral, da znača povprečna plača 45 kron na delavnik. Sodrug Hlebec je predložil tabele, iz katerih je razvidno, da so minimalne plače trboveljskih rudarjev le za 30% višje kot pri drž. rudnikih, cene življenjskih potrebščin so pa napram temu za 188% višje. Sodrug Petakovič je nato podal izčrpno utemeljitev zahtev Saveza, kar je bilo v zadnjem »R. P.« na kratko že priobčeno. Ob koncu svojega govora je pozval zastopnike družbe in vlade, naj mu njegovo utemeljitev, če jo smatrajo za ne-utemeljeno, ovržejo, če pa tega ne morejo, naj zahtevam ugodijo. Namesto zastopnika družbe je Čobal z citiranjem števil o povprečnem zaslužku rudarjev 51 do 74 kron pobijal zahteve Saveza in je nalašč zato pripeljal na obravnavo predsednika Unije iz Velenja Valenčaka, ki naj bi njegova izvajanja podkrepil. Tega moža iz Velenja pa je bilo tako sram, da ni rekel niti besedice, temveč samo dvoumno pokimal. Tudi Čobalovi zaupniki so obsojali njegovo ravnanje. Ravnatelj Skubic kot zastopnik družbe je tudi pobijal zahteve

Saveza, da so sploh nepravilne in navajal, da zasluži rudar z ženo 80'97 K, rudar z ženo in 1 otrokom pa 106'95 K na dan. Izvajal je nadalje, da bi znašalo povišanje letno okrog 300 milijonov ali na tona 27'30 K, kar bi pa konsumenti gotovo ne prenesli. Dokazoval je tudi, da so se razmere od junija t. l. v Trbovljah zboljšale za 1'65 K, v Rajhenburgu pa celo za 17 K, da so zahteve Saveza neupravičene, ker delavstvo pijačuje in izostaja od dela po več dni itd. Končno pa je izjavil, da je družba pripravljena zvišati plače za 28—29 vinarjev na dan.

Sodrug Hlebec je trdil, da so navedbe ravnatelja Skubice napačne, da družba predlaga vladi potvorbene račune in predlaga, naj vlada po posebni komisiji, v kateri naj bodo zastopani tudi delavci, pregleda račune družbe. Ta kontrola bo dokazala, da so navedbe ravnatelja Skubica popačene in da družba zahtevano povišanje plač lahko izvede brez povišanja cen premogu, ker je tekom zadnjih dveh let nagrabila na račun delavcev in konsumentov milijone in milijone.

Tudi zastopnik Narodne soc. zveze Vojska je govoril zelo odločno proti povišanju cen premoga, ker je družba zvišala že itak za 65% cene premogu, ne da bi zvišala plače delavstvu. Napadal je tudi vlado, katera vsaki želji inozemske trbovlj. prem. družbe takoj ugodí, ne ozira se pa na bedno stanje rudarjev - domačinov, državljanov.

Sodrug Hlebec se je pritožil, da družba ne daje rudarjem določeno količino moke po fiksiranih cenah, ampak da tudi pri tej stvari išče na škodo delavstva dobiček. Rud. gvarla je izjavil, da ne verjame, da bi se družba ne držala tega dogovora, ker je vendar za to diferenco pri moki že zdavnaj povišala cene premogu. V slučaju, da se družba ne bi držala dogovorov, naj se obvesti njega, da zadevo uredi.

Zaupniki iz revirjev so se pritoževali še čez druge krivice, katere dela družba rudarjem, n. pr. pri stanovanjih, deputatnem premogu, odpuščanju delavcev itd., česar pa radi pomanjkanja prostora ne moremo priobčiti.

Ker je družba stala trdovratno na stališču svojih 28 vinarjev, rudarji pa tudi niso mogli popuščati v svojih zahtevah in so izjavili, da se bodo za zboljšanje svojega položaja borili z vsemi sredstvi, se je na predlog zastopnika soc. skrbstva sklenilo, da se pokliče še vlado, ki bo poskusila spor mirnim potom rešiti.

Čobal je svaril pred tako odločnostjo in izjavil, da se naj ne postopa tako radikalno, ampak išče z družbo sporazum, ker od vlade ne pričakuje dosti.

Temu neodločnemu predlogu Čobala so nasprotovali zastopniki vseh drugih organizacij in izjavili, da sicer tudi oni ne pričakujejo od vlade ničesar, da pa hočejo dati vladi še zadnjo priliko, da spor mirnim potom reši in prepreči boj med družbo in delavstvom, ki bi lahko imel nedogledne posledice.

Čobal je predlagal, naj se da vladi 8 dnevni rok za sklicanje druge obravnave. Drugi zastopniki so se pa odločili za 48urni rok. Nar. soc. Vojska je pa tudi to smatral za predolgo, ker je vlada v treh urah ugodila družbi, ko je zahtevala 65% povišanje cen premogu za investicije.

To je bil rezultat prvih pogajanj 20. oktobra 1920.

Na poziv vlade se je vršila 23. X. druga obravnava. O poteku te bom poročal prihodnjič. Rezultat te druge ob-

ravnave je bil ta, da se je določila 18članska komisija (v kateri imajo rudarji 8 zastopnikov), katera bo določila eksistenčni minimum za rudarja in pregledala račune trb. prem. družbe, so li navedbe ravnatelja Skubica glede plač in produkcije pravilne.

Da so vladi predloženi računi nepravilni, smo rudarji že zdavnaj prepričani, vladi in javnosti pa bo našo trditev potrdil rezultat komisije.

Volilna proglaša demokratske in samostojne kmečke stranke.

Zadnje dni sta izšla volilna programa obeh buržoaznih liberalnih strank na Slovenskem, demokratske in samostojne kmetijske stranke, ki sta v krvnem sorodstvu, kakor mati s hčerjo. Govor dr. Žerjava, duševnega očeta obeh strank, natiskan v »Jutru« in »Slovenskem Narodu«, je volilni manifest demokratske stranke, ki označuje naše liberalce, starine in mladine, kot tipično reakcionarno stranko mladega in nadutega slovenskega bančnega, trgoveškega in industrijskega kapitala.

Najznačilnejše točke v tem liberalnem manifestu so: 1. Da se zahteva najbesnejši militarizem po pruskem sistemu. Dr. Žerjav pravi: »... naše vojske, ki bodi dedič svetovne slave srbske vojske« in pa: »mi bomo vselej stali na strani naše slavne vojske«. 2. Debelo tiskano se zahteva zaščita zasebne lastnine, kar se po domače pravi: ustava naj postavno zagotovi kapitalistom vse, kar so nakralli, naropali in nagrabili pri revnem delavskem in kmečkem ljudstvu. 3. Naši liberalci so nadalje za dolžnost dela, kar v zvutih besedah pomeni odpravo 8 urnega delavnika, odpravo pravice stavke, pokoritev delavstva kapitalizmu itd. 4. So sicer za izvedbo agrarne reforme do konca pod edinim pogojem, namreč, da se ta agrarna reforma ne izpelje. Kajti oni so »proti razdrobitvi zemlje«, niso pa za njeno socijalizacijo. Po njihovem naj bi vse ostalo pri starem: kmečki delavec in kmet naj bi obdelovala zemljo veleposestniku, ta pa bi užival sadove njunega dela; če se pa že hoče kaj spreminjati, naj pa stopi na mesto tega veleposestnika liberalna stranka. 5. Liberalci so za to, da se Jugoslavija pripravlja na vse kriplje na vojno z Italijo in tudi z Nemško Avstrijo. Pravijo, da »ne bodo prej počivali, dokler ne zasije luč svobode neodrešenim bratom« in sicer po tej le poti: »uspeh bo le, če se ves narod vname, da bodo milijoni pripravljeni braniti mater-zemljo« itd. To se pravi v splošno razumljivem jeziku: liberalci želijo v doglednem času pognati naše fante in može v krvavo vojno z Italijo in Nemško Avstrijo.

6. Naša JDS je za to, da jugoslovanski kmet, delavec in mali obrtnik plačajo vojne in druge dolgove, ki jih ima Jugoslavija, t. j. okoli 50 milijard kron. Dr. Žerjav pravi: »Najboljše je odkrito izračunati in plačati in breme porazdeliti... Za poravnavo deficita bo treba poseči v narodno premoženje«, ali »ne potom premoženjske oddaje«. Žerjav še pravi: »Državne obveze, pa naj bodo še tako bridke, morajo biti nepreklicne.« Torej plačajmo 48 milijard in par milijard deficita na leto, ali ne iz žepa kapitalistov, temveč ročnih in umskih delavcev in kmetov.

7. JDS je za to, da se carinske takse še bolj zvišajo, vsaj dr. Žerjav zahteva zaščitno carino. Zvišanje draginje je v liberalnem volilnem programu.

8. Naši liberalci znajo biti včasih odkritosrčni, kajti dr. Žerjav pravi: »JDS je pripravljena sodelovati in prevzeti odgovornost za težja bremena le, če so preiščena in znosna.« To se pravi: Kadar bo to zahtevala korist kapitalizma, bom vedno glasoval za nove davke in nova bremena.

9. Hočejo dati bogatemu hišnemu posestniku, ki oddaja stanovanja v najem, popolno oblast nad najemnikom, da ga lahko vsak čas vrže na ulico, oziroma da navija najemnino tako, da bodo najemniku popokale kosti. To je hotel reči dr. Žerjav z besedami: »S tem bo rešen tudi hišni posestnik kuratele, kamor ga je vojna potisnila.«

10. J. D. S. je končno proti diktaturi proletarijata, kar nas seveda ne spravlja v obup in paniko. Pač pa je za diktaturo kapitalizma, ki se imenuje demokracija.

Dr. Žerjav ni mogel končati svojega govora, ne da bi razkrinkal naše ljube narodne socialiste. O njih pravi:

»O narodnih socialcih ne rečem nič: oni so demokrati in zaman sugerirajo sebi in drugim, da so socialisti. Ne cepite glasov iz malkontentstva.« To je pač dovolj jasno in pravilno povedano. Zapomni si to, delavec in uradnik: Zastopnik kapitalizma doktor Žerjav, ki dobro pozna voditelje naših narodnih socialistov, pravi, da so ti ravno taki buržuji kot vsi drugi demokratje. Osnovni pa so svojo stranko samo iz jeze, ker jih dr. Tavčar in dr. Žerjav nista hotela dovolj vpoštevati. Sedaj pa ko je treba nastopiti proti proletarijatu, bi liberalci in narodni socialisti morali pozabiti na vse osebne prepire in iti složno skupaj za zmago kapitala. Se pač poznajo med seboj!

To bi torej bilo par markantnih točk iz liberalnega volilnega manifesta.

Poglejmo sedaj, kaj pravijo voditelji samostojne kmetijske stranke!

Volilni oklic te stranke jasno dokazuje, da se misli podati na pota popolne kontrarevolucije v smislu, v katerem vlada na Bolgarskem Stambolijski in njegova zemljedelska stranka. V Bolgariji besni beli teror kapitalizma in in vaških bogatašev nad delavstvom ročnim in duševnim in nad revnim kmečkim ljudstvom. Izkazalo se je, da če pride na površje agrarna stranka, se kapitalistu niti las na glavi ne skrivl, mali kmet in delavec pa pada v še večjo sužnost in izkoriščanje.

»Kmetijski list« v svojem oklicu v sredi kopice lepih besed za kmete priznava sledeče:

1. da je za monarhijo in ne za republiko;
2. da je proti temu, da bi se kapitalizem odpravil;
3. da je za nove vojne;

Pravi namreč jasno: »Priznavamo Bogu, kar je božjega, vladarju, kar je vladarjevega.« Dalje: »Dokler monarhija in vladar ne zasledujeta protikmetijskih ciljev, je naravno, da nimamo vzroka biti jima protivni.« Ter: »Hočemo, da se postavi velekapital pod strogo državno nadzorstvo« (ne pa da se zatire) in »zahtevamo nemudno uvedbo davka (kakšnega?) na vojne, (samo na vojne?) dobičke«. Konečno: »Osvoboditev vse še neodrešene jugoslovanske zemlje bodi državi in vladarju prva dolžnost.« To se pravi: pripravljajte se na vojno z Italijo in Avstrijo.

Torej ni posebne razlike v mnenjih samostojnih voditeljev in liberalcev. Monarhija, kapitalizem, vojne! to so njihova skupna volilna gesla.

„Samostojna“ „kmetijska“ stranka.

Kakor znano, je »samostojna« kmetijska stranka ponudila klerikalni in liberalni stranki volilni kompromis. Kakor javlja glasilo liberalcev »Jutro«, so klerikalci odklonili ta kompromis, dočim so se liberalni advokatje, bogataši in bankirji pogajali z voditelji samostojne za razdelitev poslaniških mandatov. »Jutro« pravi, da ni prišlo do pogodbe, ker se menda niso mogli dogovoriti, koliko kmečkih mandatov naj dobijo liberalni ministri, advokatje, tovarnarji, veletrgovci in bankirji, koliko pa naj jih ostane voditeljem S. K. S. Navzlic temu pa je jasno, da ni S. K. S. niti »samostojna« niti res »kmečka«, temveč jo je liberalni doktor Žerjav ustanovil samo zato, da bi potom nje prišli razni liberalni gospodje do poslaniških mandatov, ki bi jim jih kmetje pod firmo demokratske stranke ne bi hoteli več dati. V parlamentu bodo delali liberalci in samostojni skupaj. Kako delajo liberalci za ljudstvo, je ljudstvo že skusilo. Potom samostojne pa ga zopet vabijo v naročje liberalnih bogatašev.

Volitve v Nemški Avstriji.

V Nemški Avstriji se je ravno kar končal volilni boj za parlament. Pri zadnjem volilnem boju mase volilcev niso stale toliko pod vplivom notranje-političnih kot predvsem vnanje-političnih vprašanj. Dve veliki struji si stojita tu nasproti. Na eni strani »stari Avstriji«, ki ne morejo pozabiti starega velikega habsburškega cesarstva, na drugi strani »Nemci«, ki streme po ujedinjenju z Nemčijo. »Avstrijsko« mišljenje je nujno konservativno-monarhistično, »nemško« pa republikansko.

Sosedinja Avstrije je Horthyjeva kontrarevolucionarna Ogrska, ki stoji danes popolnoma pod vplivom Francije. Stremljenje francoske politike pa gre za to, da se upostavi stara habsburška monarhija. Ogrska bodi njeno izhodišče. Kakor je danes meščansko republikanska Francija z Millerandom, nekdanjim socialnim demokratom na čelu, gnezdo protirevolucionarnega pokreta proti sovjetski Rusiji, tako je ona voditeljica protirevolucije v bivši Avstro-Ogrski. Upostavitev carizma na Ruskem, upostavitev habsburške monarhije v srednji Evropi, oboje kot protiutež proti nemški republiki, proti nemškemu proletarijatu, to so danes cilji francoske vnanje politike.

Stranke, ki so se postavile v službo te francoske politike, ker imajo same interes na restavraciji stare habsburške monarhije, so krščansko-socialne, so klerikalne stranke. Horthyjeva Ogrska je krščansko-socialna in pri zadnjih volitvah v avstrijski parlament je izšla krščansko-socialna stranka kot najmočnejša, dobila je 89 mandatov. Klerikalna reakcija je na pohodu. In kakor je »Slovenec« pozdravljal svojčas volitve v Horthyjev parlament, ki so se izvršile pod najhujšim terorjem in kjer so zmagali krščanski socialci, tako je storil to tudi sedaj. Razumljivo je to, ker slovenska klerikalna stranka je imela ozke vezi s krščanskimi socialci in s Habsburškim dvorom. Ti dve politični sili sta tvorili hrbtnico njene politike doma, da so mogli izvajati svojo neomejeno diktaturo. In kakor ima Avstrija in Ogrska v krščanskih socialistih svoje agente za restavracijo habsburške monarhije, tako ima tudi Jugoslavija te agente med našimi klerikalci; samo da se boje luči. Njihove črno-modre internacionalne vezi se pojavijo le ob gotovih prilikah.

Zmaga krščanskih socialcev na Dunaju, katerih ozke materijalne in politične vezi z oficijelno Ogrsko je razkrinkala z originalnimi dokazi »Arbeiter Zeitung«, pomeni novi sunek protirevolucije in reakcije in nevarnost restavracije fevdalne habsburške monarhije. Razkritja »Arbeiter Zeitung« so namreč tudi pokazala, da je ogrsko poslaništvo na Dunaju, ki je središče delovanja za restavracijo habsburške monarhije, razprostrlo svoje niti tudi v Čehoslovaško, da i tam zbere stare habsburške monarhistične kroge.

Zmaga krščanskih socialcev so odločile zlasti ženske; v Avstriji imajo namreč tudi ženske volilno pravico. Kakor v Avstriji, tako se je pokazalo tudi v Nemčiji, da tvorijo danes ženske še mogočen steber reakcije. To ni dokaz, da je napačno, da imajo žene volilno pravico; to je marveč dokaz, da je stala žena vedno pod vplivom spovednice in stoji še danes. Vzrok leži predvsem v tem, ker ni imela političnih pravic, k njej je imela dostop samo reakcija. To se bo sčasoma zboljšalo, četudi ne smemo pregledati, da je danes žena steber reakcije in protirevolucije. Iztrgati jo je iz teh klešč.

Socialna demokracija je zgubila na glasovih in mandatih. Vzroki leže pač predvsem v tem, da je zapustila svoje revolucionarno stališče in se vpregla v voz meščanske vlade. Njena vladna koalicijska politika je v prvi vrsti vzrok njenega poraza in vzrok zmage reakcije. Početje proletarske stranke, ki hoče delati pozitivno politiko v kapitalistični meščanski državi in v njej socializirati gospodarstvo, je utopično. Vsak tak poskus se mora izjaloviti. Proletarska stranka, ki zapusti revolucionarno pot, postane malomeščanska ali pa prične razpadati.

Značilno za poslednje avstrijske volitve je poleg tega, da si komunistična stranka ni priborila niti enega mandata. To znači, da je minimalna revolucionarna volja avstrijskega proletarijata. Dočim je komunizem na zmagonosnem pohodu v Nemčiji, kar dokazuje kongres neodvisnih socialnih demokratov v Halleju, je v Avstriji slaboten.

V znamenju protirevolucije in reakcije so se izvršile volitve v Avstriji. Stojmo na straži!

Premogovni sindikat v Jugoslaviji.

Stremljenje kapitalističnih podjetij gre za to, da izločijo v konkurenčnem boju majhna podjetja in da se potem malo število velikih podjetij medsebojno sporazume, da si ta velika podjetja ustvarijo monopol v gotovem ozemlju. Kar se produkcije premoga v Sloveniji tiče, ima danes Trboveljska premogokopna družba monopol, ker v njenih rokah so vsi večji premogovniki. Trboveljska premogokopna družba je akcijska družba z nemškimi in francoskim kapitalom. Vsa važna mesta imajo zasedena tujci, predvsem Nemci in židje. Družba izkorišča slovenske rudarje, kot bi bila Slovenija kaka kolonija v srednji Afriki. Treba si je pogledati samo rudniška stanovanja in vprašati po kopalnicah in po zaslužkih. Dobičke, ki jih družba dela so ogromni. Vse to gre v žep tujih akcionarjev v inozemstvo ter v žepe raznih ravnateljev, ki so bili med vojno najhujši priganjači nemškega in ogrskega imperijalizma.

Z ozirom na to stanje bi človek pričakoval, da bo jugoslovanska buržoazija posebno ščitila delavstvo pred to tujo družbo s svojim nemško zagrizenim uradništvom. Ali take misli ima lahko samo kak naiven slovenski nacionallec. Kapitalisti imajo enake interese in se

med sabo ščitijo, kadar gre za profite in za izkoriščanje delavstva. Kako sovražno pišejo meščanski listi v Italijanih in vendar prihajajo dan na dan avtomobili iz Trsta, polni blaga in vozijo vagoni polni lesa in drugih surovin in živil v Italijo. V profitih ne poznajo sovražstva, samo proletarijat se naj medsebojno sovraži, da bo tem lažje tekel profit.

Tako je tudi s trboveljsko družbo. Kljub temu da je v tujih rokah, stoji pod posebno zaščito vlade. Niti Avstrija ni imela toliko skrbi. Sedaj pošiljajo ob vsaki priliki vojaštvo ali pa orožništvo v njene revirje v svrhu njenega varstva. Vlada ji dovoljuje vse možne ugodnosti. Klerikalna vlada ji je dovolila ogromno zvišanje cen. Liberalno časopisje je sicer zagnalo huronsko vpitje, sklicevalo protestne shode, ali vse skupaj je bila velika demagogija. Valovi so se pomirili, cene, ki jih je dovolila klerikalna vlada, so ostale.

Po železničarskemu štrajku je ukazal dr. Brejc na lastno pest, da je treba odstraniti iz Trbovelj in Kočevja vse odločne rudarje. Njegov ukaz se je brezhibno izvršil, na stotine rudarjev in to najboljših je bilo vrženih na cesto — šli so v inozemstvo, da raznesejo tam glas o svobodni Jugoslaviji.

Vse to se je izvršilo pod diktaturo klerikalne vlade in edina zastopnica delavskih interesov Unija slovenskih rudarjev pod vodstvom Čobala je molčala, niti z mezinem ni ganila. Imela je dopadenje nad tem, da so morali iti ljudje, ki so bili mnenja, da je rudarska strokovna organizacija bojna organizacija, ne pa podporno društvo. Ali prišlo je drugače. Rudarji so spoznali vso podlo igro, ki se je izvršila z njimi. Spoznali so, da je edini izhod ujedinjenje z vsemi rudarji v državi. To se je izvršilo. In prvi korak je bil, da je organizacija izsilila zopetni sprejem odpuščenih rudarjev.

Boj bo postajal vedno hujši. Zato bo morala tudi naraščati moč organizacije. Vsak neorganiziran rudar je izdajalec proletarskih interesov. To vprašanje postaja aktualno zlasti sedaj ko čitamo poročilo o ustanovitvi premogovnega sindikata, ki bo monopoliziral trgovino s premogom in pri katerem sindikatu bo igrala glavno ulogo trboveljska družba.

Za velike boje je treba strnjenih vrst v celi državi!

Diktatura proletarijata.

L. Kamenev.

Stanovitnost ideologije, teorije, principov, počasnost njihove prilagoditve bežečemu življenju, njihovo vedno zastajanje za novo razviti oblikami boja je marksizem ponovno povdarjal. V boju za komunizem naletimo vedno na to okolnost, vedno se mora še ugotoviti dejstvo, kako suženjsko se drže stare ideologije celo najboljši zastopniki modernega delavskega gibanja, v kolikor so bili vzgojeni v atmosferi predvojne Evrope.

Posebno razočarajoče se izraža ta konservativizem mišljenja pri vprašanju diktature. Šest let vojne in revolucije (1914. do 1920.) kakor bi človek mislil, bi moralo razjasniti brez pridržka in vsestransko to vprašanje potom prakse, potom dejstev vsakdanjega življenja množic, toda kljub vsemu temu moram celo pri sodrugih, ki so pristopili pod to ali ono obliko k tretji internacionali, zadeti na vprašanje: »Kaj je diktatura proletarijata?« »Ne more li delavsko gibanje doseči svojega cilja brez diktature?« »Zakaj je diktatura neizogibna?« Jaz tega vprašanja nisem slišal samo

Nabirajte za volilni sklad!

od delegacije angleških Tradeunionistov, temveč tudi od nekaterih članov delegacije italijanskih socialistov.

Če slišimo to vprašanje, se nam nehote vsili misel, da je vprašalec prespal celo dobo zgodovine in pred vsem vojno dobo 1914. do 1920. Kajti ta leta so bila naravnost vzorni primer za epoko diktature in način vojskovanja je bila prisposoba za uporabljanje diktatoričnih metod pri državnem vodstvu.

Z gledišča državnega vodstva je obstojala imperijalistična vojna v tem, da zbere na milijone ljudi in jih postavi pod enotno vodstvo, jih preskrbi z obskrbjo, prevažanjem in prisili to milijonsko množico k izpolnitvi določene naloge. Te naloge so bile tem milijonom nepoznane in za posameznika, kakor tudi za vse skupaj združene z neizmerim trpljenjem, pomanjkanjem in z nevarnostjo pogina. Kako so torej vlade Evrope, Amerike in Azije rešile te svoje naloge? S kakšnimi metodami so so te vlade osigurale zbiranje in preskrbo transport in vodstvo teh milijonov? S kakšnimi metodami so prilagodile te vlade celotno državno, gospodarsko in društveno življenje tem nalogam? So to dosegle potom demokracije? Potom parlamenta? Potom uresničenja »ljudske« suverenitete?

Ljudska suvereniteta, demokracija, država, parlamentarizem ne morejo niti s stališča svojih hinavskih meščanskih zaščitnikov pomeniti nič drugega kakor razpravljanje in rešitev vsaj najvažnejših vprašanj državnega in javnega življenja potom »svobodnih« in pred postavo »enakih« državljanov.

Toda danes ve tudi najneizobraženejši kmet po vojni najbolj zaostalih dežel, da je državno vodstvo v letih 1914.—1920. tako v splošnem kakor tudi v vseh poedinostih bilo podlaga meščanske demokracije.

Demokracija, parlamenti, volitve svoboda tiska so bile le najnavadnejše kulise, v resnici pa so se vladale vse vojskujoče se države t. j. celi svet po metodah diktature, ki je izrabila, če je bilo primerno, volitve in parlament in tisk.

Moral bi biti slep norec ali pa zaveden goljuf množic, da bi ne uvidel ali skrival osnovna dejstva: meščanske države Evrope, Azije in Amerike so se obdržale v najkritičnejšem času svoje zgodovine, v trenutku boja za obstoj ne potom demokracije in parlamentarizma, temveč z očitnim prehodom k metodam diktature.

To je bila diktatura armadnih poveljstev, oficirskega zbora in težke industrije, kateri so imeli ne samo po bistvu, temveč tudi po obliki v rokah oblast v vojski in deželi, ki niso zapovedovali samo nad življenjem, temveč tudi nad imetjem dežele in vsakega državljanja, in ne samo nad živimi, temveč tudi nad nerojenimi. Vojna posojila in dolгови gospodov Romanovcev, Hohenzollercev, Ciemencoa in Lloyd Georgea so se zaračunala na življenje in delo še nerojenih pokolenj.

Tekom več let se razvija pred vsem človeštvom podoba prakse diktature, ki vlada nad celim svetom, vse določa in odloča, vse doseže, svoj obstoj je zasidrala na 20 milijonih trupel po poljih Evrope in Azije. Razumljivo je torej, da komunisti na vprašanje: »Kaj je diktatura?« odgovarjajo: »Odprite oči in videli boste pred seboj izvrstno izdelani sistem meščanske diktature, ki je svoj cilj dosegla, kajti ona je združila vso oblast v rokah majhne peščice svetovnih imperijalistov, da jim je dovolila dokončati vojno in izsiliti njihvo (versajski) mir. Ne bodite takl, kakor da more diktatura kot vladni sistem,

kot oblika oblasti sploh koga drugega strašiti, kakor stare ženice malomeščanskega pacifizma. Diktatura proletarijata ne vrže s sedla »enakost«, »svobodo« in »demokracijo«, temveč le meščansko diktaturo, ki je v letih 1914 do 1920 pokazala, da je najbolj krvava, najbolj tiranska, najbolj brezobzirna in najbolj hinavska od vseh oblik oblasti, ki so se kedaj vporabljal.

(Konec prihodnjič.)

Iz stranke.

Vsem organizacijam, zaupniškim in volilnim odborom štajerskega volilnega okrožja

V svrhu volilnih priprav za volitve v konstituanto, sklicujemo konferenco štajerskega volilnega okrožja, ki se vrši v ponedeljek, dne 1. novembra v Trbovljah z naslednjim dnevnim redom:

1. Poročilo central. odbora K. S. J. o skupnem nastopu štajerskega revolucionarnega proletarijata pri volitvah.
2. Volitev v konstituanto in določitev skupne kandidatne liste.
3. Slučajnosti.

Dolžnost organizacij je, da nemudoma skličejo članske sestanke, na katerih imajo zbirati delegate in se posvetovati o kandidaturi listi.

Organizacije, ki imajo do 150 članov, volijo enega delegata, organizacije, ki imajo nad 150 članov, volijo na vsakih nadaljnjih 150 članov po enega nadaljnjega delegata. Organizacije morajo po možnosti same nositi potovalne stroške, če pa tega ne zmorejo, bo storila to centrala. Poleg tega imajo pravico, da se udeležijo te konference zaupniki in po en zastopnik volilnega odbora onih krajev, kjer še ni organizacij.

Radi velike važnosti te konference, pozivamo sodruge, da se je polnoštevilno udeležijo.

Pokrajinsko tajništvo Komunistične Stranke Jugoslavije v Ljubljani in Centralni volilni odbor K. S. J.

Volilna konferenca delegatov kranjskega volilnega okrožja se vrši v nedeljo dne 31. oktobra v Ljubljani v delavskem domu ob 10. uri predpoldne.

Volitve v konstituanto.

Volilna pisarna

se je preselila na

Krekov trg 10, I. nadstropje.

Uradne ure: predpoldne od 9—12, popoldne od 3—6.

Volilna pisarna daje navodila o vseh zadevah, tikajočih se volitev!

Socijalni demokratje in sovjetska Rusija.

Vedno bolj očitno se nam kaže protirevolucionarno lice naših socijalnih demokratov. Oni sovražijo Rusijo. Doslej pri nas še ni bilo lista — niti najzaprkanjnejšega meščanskega ne, — ki bi bil nazval sovjetsko Rusijo — »Sovdepilja«. Socijalno demokratični list »Naprej« si je iztekel žalostno slavo, da je ta zaničljivi naziv za Rusijo uvedel v našo žurnalistiko. Kolčak in Denikin sta prva ustvarila to ime, uporabljala ga vse rusko protirevolucionarno časopisje. Naprej se je temu pridružil. Žalost obdaja človeka ob pogledu take zakrknjenosti. In vendar je dobro, da jih spoznavamo. V njihovih vrstah prevladuje danes mnenje, da je ruska revolucija eksperiment in da čez nekaj mesecev izgine sovjetska Rusija.

Kdo se čudi, če so v Rusiji postopali boljševiki z ljudmi te vrste ostro in brezobzirno. Ali so morda zaslužili kaj drugega?

Dopisi in razno.

Iz Trbovelj nam pišejo delavci in delavke: Pri naši pralnici imamo nekega praktikanta Kosma (njegov tovariš Kramar ni nič boljši od njega), ki tako postopa z ljudstvom, posebno z delavkami, da presega že vse meje. Delavkam nalaga taka dela, ki so še za moške preveč. Včasih se zgodi, da manjka večje število delavk in ta človek prisili druge delavke, da morajo zraven svojega opravljati še delo teh manjkajočih delavk. Tako mora ena sama delavka delati za dve osebi. Zato pride večkrat do poškodb vsled preobremenjenosti z delom. Ta človek vpije in zmerja uboge delavke z raznimi psovkami. Katera delavka ne ugotovi njegovega poželjenja, jo enostavno požene v najtežje in najslabše delo. Ravna kakor cesar Neron s kristjani. To za danes. Zahtevamo odločno, da se ta nečloveška oseba odstrani.

Rudarji in delavke komunisti.

Hrastnik. Nepopisno je veselje, ki ga uživamo komunisti z našimi socijalpatrijoti. 20 jih je in vedno imajo svoje diskusije, na katerih se urijo v lažeh in obrekovanju. Vedno kaj novega znajdejo. Najnovejša je, da bo komunizem na Srbskem propadel, ugonobila ga bosta Krofel in pa Malovrh. Bojte se, srbski komunisti! Ampak naši patrijoti se si ne upajo sklicati v Hrastniku javnega shoda, ko bi tudi tako radi slišali, kako znajo lagati. Seveda se bojijo brce, kakoršno so dobili v Trbovljah in Jesenicah. Ker so delavci patrijotom obrnili hrbet, hočejo nekaj koruzni socijalisti rogoviliti na kmetih, pa jim tudi tu ne gre v klasje. G. Malovrh nekaj govoriči, da ga hodijo naši zaupniki spraševati za svet. Ti žalostni Malovrh, ki je tvoja strančica tako sama potrebna komunističnega sveta. Zastonj čakate, da pridemo k vam kot skesani grešniki in se potrkamo na prsi, rekoč: O, gospod Malovrh, jaz nisem vreden, da grem pod Tvojo streho (pardon! v Delavski dom), ampak le eno prijazno besedo in zopet sem tvoj! S tistim Krofelnom se tudi še vidimo.

Epilog aprilske stavke. V soboto 23. t. m. se je vršila v Celju obravnava proti 21 sodrugom iz Trbovelj, kateri so bili obtoženi radi zadnje aprilske stavke. Razen treh sodrugov, so bili vsi oproščeni. Na obravnavi je bil razkrinkan znanl hujšak Bajt, ki je med stavko pri rudarjih volunil, pri obravnavi pa je imel potrjena in priporočilna pisma od reprezentance trboveljske premogokopne družbe. Njegov zagovornik je prosil, da se Bajta ne kaznuje, ker je socijalni demokrat in se z vsemi silami bori proti komunistom. O obravnavi bomo še poročali.

Ven s politiko iz strokovnih organizacij? »Strokovno« glasilo »Delavec« je prinesel v svoji zadnji številki kot prilogo volilni proglas socijalpatrijotične stranke. To so napravili tisti separatistični strokovni voditelji, ki so še pred kratkim toliko vpili o nevtralnosti in nepolitichnosti strokovnih organizacij. Smo jih pač dobro poznali, ko smo jim tedaj očitali hinavščino. Sedaj so zopet pokazali svojo žolto socijalpatrijotično barvo.

»Jugoslovanski železnica« je napadel v štev. od 15. okt. pod naslovom »Kako vzgajajo ljubljanski komunisti« nekega bivšega člana »Zveze«, ki mu že leto dni zastonj pošilja »Jug. železničarja«, čeravno je ta železničar že davno izstopil iz njegove organizacije in sedaj sploh nikjer ni organiziran. Ta glasoviti list napada svojega bivšega člana Bricela (recte Bizilja), ker je kot prevodnik na Jesenicah vršil svojo

uradno dolžnost s tem, da je nekega pljanega narodno socijalnega agitatorja ki je šel na Koroško, pozval, da gre iz damskega v moški oddelok, in zahteval od njega potrebno legitimacijo za vožnjo. Če vršiš dolžnost, te opsujejo s komunistom, če si pa narodni socijalist, ti je dovoljena vsaka nezakonitost.

Rudarjem in drugim delavcem v pomislek. Glasilo socijaldemokratov »Naprej« ni zapisalo doslej še niti ene besedice o zahtevah in mezdni gibanju rudarjev Trboveljske premogokopne družbe. To je tista stranka, ki toliko vpije, da se poteguje za praktične delavske interese.

Brivci — lasničarski delavci v Ljubljani so stopili v mezdno gibanje. Naj nihče od te stroke ne potuje v Slovenijo iskat dela, dokler se isto ne konča.

Drobne novice.

Finančne vrednote v Rusiji odpravljene.

Moskva 17. X. Vladin dekret, ki ga je podpisal Lenin, ukinja znamke in druge finančne vrednote v sovjetski Rusiji.

Kitajski socijalisti v Rusiji.

Moskva, 17. X. Odposlanstvo kitajske socijalistične mladine je zapustilo Kitajsko, da se poda v Moskvo.

Moskva, 17. X. Odposlanstvo čeških strokovnih organizacij je 15. oktobra prispelo v Moskvo.

Korejski delavci za sovjetsko Rusijo.

Moskva, 17. X. Prvi kongres korejskih revolucionarnih delavskih organizacij je odposlal revolucionarnemu vojnemu svetu sovjetske republike svoje pozdrave.

Enodnevni generalni štrajk v Poljski.

Krakov, 17. X. Kot protest proti nameri, da se ustanovi poleg parlamenta tudi senat, je osrednji odbor P. S. S. za 18. oktober napovedal enodnevni generalni štrajk.

Iz revolucionarnega vzhoda.

Moskva, 17. X. Permanentna sekretiva revolucionarnih vzhodnih narodov je obrazovala akcijski in propagandni komite, ki je prevzel za najbližji čas velike propagandne naloge.

Moskva, 17. X. Izvenstrankarska ženska konferenca vzhodnih narodov v Astrahanu je enoglasno sprejela od komunistov predlagano resolucijo.

III. Izkaz za volilni sklad.

Zbrali: Osterc 75 K, Baznik 335 K, Bartulović 108 K, Pokovec 290 K, Kostelic 20 K, Jesenice 80 K, Zagorje 135 K, Magister 85 K. Skupaj 1928 K. Prej izkazanih 286740 K. 3995 K 40 v.

Izkaz prispevkov za delavske žrtve.

Poženeš Iv., Cerkvenik K., Salamun A., Židan Al., Jug A., Grošek J., Podlipac J., Uranič A., Čepin V., Bajžel J., Smolec I. J., Završek A., Zupančič J., Lavrih J., Blaj J., Pernik Jože, Oblak T., Poderžaj J., Kos Konrad, Neimenovan — vsi po 10 K. Neimenovan, Mauz J., Valenčič H., Kocjančič A., Brus V., Toni J., Kanzler A., Jančigaj J., Osterman J., Vidic E., Baznik J., Neimenovan, X. Y., Neimenovan — vsi po 20 K. Kregar Jože, Pavlič Hinko, Neimenovan — po 40 K; skupaj 600 K. Sodrugu darovalcem srčna hvala!

Sodrugi, posnemajte, kajti družine padlih se nahajajo v obupnem položaju. 10 K se posamezniku ne pozna dosti, ako jih daruje ter s tem lajša gorje obupanih žen in otrok. Sodrugi in somišljeniki! Predstavite si položaj teh ubogih žen in sirot pred očmi. Vedite, da je njih življenje odvisno od vaše milosrčnosti. Če jim ne bomo pomagali, morajo poginiti.

Štajerskim socijalistom smo poslali današnjo številko na ogled in zaradi informacije o skupnem nastopu pri volitvah.